ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ **ΤΟΥ ΧΑΝΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝ ΑΝΤΕΡΣΕΝ**

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ

— Κάθε φορὰ ποὺ ἕνα καλὸ παιδὶ πεθαίνει, ἕνας Ἄγγελος τοῦ Θεοῦ κατεβαίνει στὴ γῆ, παίρνει τὸ νεκρὸ παιδάκι στὴν ἀγκαλιά του καί, ἀνοίγοντας τίς μεγάλες του λευκὲς φτεροῦγες, περνάει μαζύ του ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, ποὺ τὸ παιδάκι εἶχε ἀγαπήσει, καὶ μαζεύει ἀπ' αὐτὰ μ' ἀγκαλιὰ λουλούδια, τὰ ὁποῖα πηγαίνει στὸν καλὸ Θεό, γιὰ νὰ ξανανθίσουν, ἐκεῖ ψηλά, πιὸ ὥμορφα ἀπ' ὅ,τι ἦσαν στὴ γῆ. Ὁ καλὸς Θεὸς σφίγγει ὅλ' αὐτὰ τὰ λουλούδια στὴν καρδιά του καὶ στὸ λουλοῦδι, ποὺ τὸ παιδάκι ἀγαποῦσε περισσότερο, δίνει ἕνα φίλημα καὶ τοῦ χαρίζει ἔτσι φωνὴ γιὰ νὰ τραγουδᾶ τὴ δόξα του μαζὺ μὲ τοὺς ἀγγέλους.

Αὐτὰ διηγόταν ἕνας ἄγγελος τοῦ Θεοῦ σ' ἕνα παιδάκι πεθαμένο, ἐνῶ τὸ μετέφερε στὸν οὐρανό. Καὶ τὸ παιδάκι τὸν ἄκουγε σὰν βυθισμένο σὲ ὄνειρο...

Περνοῦσαν μαζὺ πάνω ἀπ' τὰ μέρη, ὅπου τὸ παιδάκι εἶχε παίξει, πάνω ἀπὸ περιβόλια, ὅπου ἄνθιζαν ὥμορφα λολούδια.

— Ποιὰ λουλούδια θέλεις νὰ πάρουμε, γιὰ νὰ τὰ φυτέψουμε στὸν οὐρανό; ρώτησε ὁ ἄγγελος τὸ παιδάκι.

Ὑπῆρχε ἐκεῖ μιὰ ὑπέροχη τριανταφυλλιά, ποὺ ἕνα κακὸ χέρι τὴν εἶχε σπάσει. Τὰ κλαδιά της, γεμάτα ἀπὸ μπουμπούκια μισανθισμένα, χρεμόντουσαν νεκρωμένα.

— Πᾶρε αὐτὴ τὴ φτωχὴ τριανταφυλλιά, εἶπε τὸ παιδάκι, γιὰ νὰ ξανανθίση ψηλὰ ἐκεῖ, κοντὰ στὸν καλὸ Θεό.

Καὶ ὁ ἄγγελος πῆρε τὴν τριανταφυλλιά, φιλώντας τὸ παιδάκι, ποὺ μισάνοιγε τὰ μικρά του μάτια...

Μάζεψαν κ' ἄλλα θαυμάσια λουλούδια, χωρὶς ὡστόσο νὰ περιφρονήσουν οὔτε τὰ ταπεινὰ χρυσάνθεμα, οὔτε τοὺς ἄγριους πανσέδες.

— Μοῦ φαίνεται πὼς μαζέψαμε πειὰ ἀρκετὰ λουλούδια, εἶπε τὸ παιδάκι.

— Ναί, ἀπάντησε ὁ ἄγγελος κουνῶντας τὸ κεφάλι του.

Μὰ δὲν ἐπέταξαν ἀκόμα πρὸς τὸ Θεό.

Ἦταν νύχτα καὶ σιωπὴ βασίλευε παντοῦ. Πλανιόντουσαν πάνω ἀπὸ ἕνα δρομάκο πολὺ στενό, γεμᾶτο ἀπὸ ἕνα σωρὸ παληοπράγματα καὶ σκουπίδια. Κάποια μετακόμισι, φαίνεται, θὰ εἶχε γίνει τὴν ἡμέρα ἐκείνη καὶ γι' αὐτὸ βρισκόντουσαν παντοῦ σπασμένα πιάτα καὶ τσουκάλια, κουρέλια, παληὰ καπέλλα καὶ ἄλλα ἄχρηστα πράγματα, ποὺ δὲν εἶνε ὡραῖο θέαμα νὰ τὰ βλέπη κανείς.

Ἀνάμεσα σ' ὅλ' αὐτὰ τὰ σκουπίδια, ὁ ἄγγελος ἔδειξε στὸ παιδάκι μιὰ σπασμένη γλάστρα, στὴν ὁποία βρισκόταν ἀκόμα, πιασμένο μὲ τὶς ρίζες του ἀπὸ τὸ χῶμα της, ἕνα μεγάλο λουλοῦδι τῶν ἀγρῶν, καταξεραμένο. Τὸ λουλοῦδι αὐτὸ δὲν ἄξιζε πειὰ τίποτε καὶ γι' αὐτὸ εἶχε πεταχτεῖ μὲ τὴ γλάστρα του στὸ δρόμο.

— Ἂς τὸ πάρουμε μαζύ μας, εἶπε ὁ ἄγγελος στὸ παιδάκι, κ' ἐνῶ θὰ πετᾶμε θὰ σοῦ διηγηθῶ τὴν ἱστορία του.

Πῆραν τὴ γλάστρα, ὑψώθηκαν στὸν ἀέρα κι' ὁ ἄγγελος ἄρχισε νὰ λέη:

— Ἐκεῖ κάτω, στὸ στενὸ δρομάκο, καθόταν σὲ κάποιο ὑπόγειο, ἕνα φτωχὸ παιδάκι, ἄρρωστο, ποὺ βρισκόταν κατάκοιτο ἀπὸ μωρό. Ὅταν δὲν ὑπόφερε πολύ, ἔκανε τὸ γῦρο τῆς καμαρούλας του, ἀκουμπώντας στὰ δεκανίκια του, κι' αὐτὴ ἦταν ὅλη του ἡ ζωή. Μερικὲς ἡμέρες, τὸ καλοκαίρι, ἡ ἀχτῖνες τοῦ ἥλιου εἰσχωροῦσαν ὥς τὸ ὑπόγειο. Τίς ἡμέρες αὐτὲς τὸ παιδάκι, καθισμένο στὸν ἥλιο, ζεσταινόταν στὶς γλυκὲς ἀχτῖνες του καὶ κρατώντας μπρὸς στὰ μάτια του τὰ λεπτὰ καὶ σχεδὸν διαφανῆ δάχτυλά του, ἔβλεπε τὸ κόκκινο αἷμα ποὺ κυκλοφορεῦσε μέσα σ' αὐτά. Τὴν ἐπιστροφὴ τῆς ἀνοιξῆς τὴ μάθαινε ἀπὸ τὸ πρῶτο κλαδὶ τῆς ὀξειᾶς, ποὺ τοῦ πήγαινε τὸ παιδὶ τοῦ γείτονα. Καὶ τὸ ἄρρωστο μικρό, κρατώντας τὸ κλαδὶ αὐτὸ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, φανταζόταν ὅτι βρισκοταν ξαπλωμένο κάτω ἀπὸ τὸν ἴσκιο τῶν μεγάλων δέντρων, ὅπου τὰ πουλιὰ κελαϊδοῦσαν κι' ὅπου ὁ ἥλιος ἔλαμπε μέσ' ἀπ' τὰ φυλλώματα. Μιὰ μέρα τὸ παιδὶ τοῦ γείτονα τοῦ πῆγε μερικὰ λουλούδια τῶν ἀγρῶν, ἀπ' τὰ ὁποῖα ἕνα εἶχε καὶ τὶς ρίζες του. Ἀμέσως τὸ φύτεψαν σὲ μιὰ γλάστρα καὶ τὸ ἔβαλαν στὸ παράθυρο, κοντὰ στὸ κρεββάτι τοῦ ἄρρωστου. Κι' αὐτὸ ἦταν πειὰ τὸ πολυαγαπημένο περιβόλι τοῦ μικροῦ ἄρρωστου, ὁ μοναδικὸς θησαυρός του σ' αὐτὴ τὴ γῆ. Τὸ πότιζε, τὸ περιποιόταν καὶ φρόντιζε νὰ μὴ χάνη οὔτε μιὰ ἀπὸ τὶς ἀχτῖνες τοῦ ἡλιου, ποὺ γλυστροῦσαν ὥς τὸ ὑπόγειο, ἀπ' τὸ χαχλὸ παράθυρό του. Κάθε νύχτα πάλι τόβλεπε στόνειρό του. Ἦταν ἡ χαρὰ τῶν ματιῶν του καὶ σ' αὐτὸ ἔστρεψε τὰ βλέμματά του πεθαίνοντας, ὅταν ὁ καλὸς Θεὸς τὸ κάλεσε κοντά του.

»Πάει τώρα ἕνας χρόνος ποὺ τὸ παιδάκι βρίσκεται κοντὰ στὸ Θεο. Ἕνας χρόνος ποὺ τὸ λουλοῦδι μαραινόταν λησμονημένο στὸ παράθυρο. Σήμερα, ποὺ οἱ γονεῖς τοῦ παιδιοῦ μετακόμισαν ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι, τὸ πέταξαν στὸ δρόμο. Αὐτὸ λοιπὸν τὸ λουλοῦδι, τὸ φτωχὸ μαραμένο λουλοῦδι, μαζέψαμε πρὸ ὀλίγου καὶ τὸ βάλαμε ἀνάμεσα στ' ἄλλα λουλούδια μας, γιατί προκάλεσε τόσο μεγάλη χαρὰ σ' ἕνα φτωχὸ πλάσμα κι' ἀξίζει γι' αὐτὸ πιὸ πολὺ ἀπὸ τ' ὡμορφότερο λουλοῦδι ἑνὸς βασιλικοῦ κήπου...

— Μὰ πῶς τὰ ξέρεις ὅλ' αὐτά; ρώτησε τὸ παιδὶ τὸν ἄγγελο ποὺ τὸ μετέφερε στὸν οὐρανό.

— Τὰ ξέρω, ἀπαντησε ὁ ἄγγελος, γιατί ἤμουν ἐγὼ τὸ μικρὸ ἄρρωστο παιδάκι ποὺ περπατοῦσε μὲ τὰ δεκανίκια.

Τὸ παιδάκι ἄνοιξε τότε τὰ μάτια του καὶ κύττοξε τὴν ὄψι τοῦ ἀγγέλου, ποὺ ἀχτινοβολοῦσε. Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ βρέθηκαν στὸν οὐρανό, ὅπου μόνο ἡ χαρὰ κ' ἡ εὐτυχία βασιλεύει. Ὁ καλὸς Θεὸς ἐπῆρε τὸ πεθαμένο παιδάκι, τὄσφιξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τοῦδωσε φτεροῦγες ὅμοιες μὲ τοῦ ἀγγέλου, μὲ τὸν ὁποῖο ἄρχισε τώρα νὰ πετᾶη μαζύ. Ἔπειτα ὁ καλὸς Θεὸς ἐπῆρε ὅλα τὰ λουλούδια ποὺ εἶχαν φέρει, τὰ ἔσφιξε κι' αὐτὰ στὴν ἀγκαλιά του, δίνοντας ἕνα φίλημα στὸ φτωχὸ μαραμένο λουλοῦδι τῶν ἀγρῶν. Ἀμέσως ἐκεῖνο ἀπόχτησε φωνὴ καὶ ἄρχισε νὰ τραγουδᾶη μαζὺ μὲ τοὺς ἄλλους ἀγγέλους, ποὺ περιστοίχιζαν τὸ Μεγαλοδύναμο, σχηματίζοντας ἀτελείωτους κύκλους. Ὅλοι τραγουδοῦσαν, μικροὶ καὶ μεγάλοι, τραγουδοῦσε καὶ τὸ παιδάκι ποὺ πρὸ ὀλίγου εἶχ' ἀνεβεῖ στὸν οὐρανό, ὅπως τραγουδοῦσε καὶ τὸ φτωχὸ λουλοῦδι τῶν ἀγρῶν, ποὺ τὸ εἶχαν πετάξει, ξεχασμένο καὶ μαραμένο, στὰ σκουπίδια τοῦ στενοῦ καὶ σκοτεινοῦ δρομάκου, τραγουδοῦσαν καὶ ὑμνοῦσαν τὸν καλὸ Θεό!...

ΧΑΝΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝ ΑΝΤΕΡΣΕΝ

νῶνα... Ὅλ' αὐτὰ ὁ Περικλῆς τὰ ἐγκαταλείπει, μὰ τὸ ἔργο του μένει αἰώνιο...

***

Καὶ ἡ Ἀσπασία τί ἀπέγινε, μετὰ τὸ θάνατό του; Τί ἀπέγινε;

Στὴν ἀρχὴ ἔμεινε μόνη, ἔρημη, ἐγκαταλελειμένη, διωγμένη ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς τοῦ Περικλέους, στοὺς νεκρωμένους δρόμους τῶν Ἀθηνῶν.... Ἐκεῖ, ἕνας ζωέμπορος, ὁ Λυσικλῆς, τὴν εἶδε καὶ τὴν εὐσπλαχνίστηκε καὶ τῆς προσέφερε ὡς καταφύγιο τὸ σπίτι του....

Ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ τὴν παντρέφτηκε καὶ ἡ Ἀσπασία πέρασε μαζύ του τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς της, μιλώντας του πάντοτε γιὰ τὰ μεγαλεῖα τοῦ παρελθόντος της....

ΣΚΕΨΕΙΣ ΤΟΥ ΣΑΜΦΟΡ

Ὁ ἔρως εἶνε σὰν τὶς ἐπιδημίες. Ὅσο περισσότερο τὶς φοβᾶται κανείς, τόσο περισσότερο εἶνε ἐκτεθειμένος σ' αὐτές.

— Ὁ πιὸ πλούσιος ἄνθρωπος εἶνε ὁ οἰκονόμος. Ὁ πιὸ φτωχός, ὁ φιλάργυρος.

— Ἡ κοινωνία ἀποτελεῖται ἀπὸ δυὸ μεγάλες τάξεις: ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἔχουν περισσότερα φαγητὰ ἀπὸ τὴν ὄρεξί τους καὶ ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἔχουν περισσότερη ὄρεξι ἀπὸ τὰ φαγητά τους.

— Ἡ πιὸ χαμένη μέρα ἑνὸς ἀνθρώπου εἶνε ἐκείνη, κατὰ τὴν ὁποία δὲν γελάει.

— Ἕνας φιλόσοφος, ποὺ θέλει νὰ σβύση τὰ πάθη του, μοιάζει μ' ἕνα χημικό, ποὺ θέλει νὰ σβύση τὴ φωτιά του.